

Arrest

nr. 294 254 van 18 september 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 13 juni 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 3 juli 2023 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 8 augustus 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 5 mei 2022 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd op 13 juni 2023 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"De aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.05.2022 werd ingediend en op datum van 02.03.2023 werd geactualiseerd door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op 10.12.2019 een visumaanvraag type C indiende bij de Nederlandse vertegenwoordiging te Turkije. Deze aanvraag werd goedgekeurd op 20.12.2019 en betrokkene werd in het bezit gesteld van een visum type C, geldig van 21.12.2019 tot 04.04.2020. Op 24.09.2021 dient zij opnieuw een visumaanvraag type C in bij de Nederlandse vertegenwoordiging in Turkije. Deze aanvraag wordt eveneens toegestaan en dit op 14.10.2021. Betrokkene wordt in het bezit gesteld van een visum type C, geldig van 22.10.2021 tot 04.02.2022. Betrokkene kiest er echter voor om de termijn van haar visum niet te respecteren maar om zich te nestelen in illegaal verblijf.

Het feit dat beide zoons legaal in België verblijven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien bewijst betrokkene de familieband niet. Het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept en het voorleggen van een niet gelegaliseerd Turkse gezinssamenstelling, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene beroept zich op het feit dat een tijdelijke terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM. Zij wijst op het feit dat haar beide zoons erkend zijn als vluchteling en voor haar zouden zorgen. Zij zou niemand meer hebben in het land van herkomst en emotioneel afhankelijk zijn van haar zoons. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene slechts zich beroept op haar twee zoons, die erkend werden als vluchtelingen en dus over verblijfsrecht in België beschikken. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt echter niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden).

Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu worden dergelijke bijkomende elementen van afhankelijk niet aangetoond. Het feit dat haar zoon hier tewerkgesteld is, toont enkel aan dat hij een inkomen heeft uit arbeid, het toont niet aan dat zij financieel afhankelijk is van haar zoon. Integendeel, uit de voorgelegde stukken blijkt dat mevrouw nog drie meerderjarige dochters heeft in Turkije en dat zij tevens eigenaar is van twee winkels en vier gronden en bovendien over een pensioen beschikt. Bovendien merken we op dat betrokkene pas sinds 2021 in België verblijft maar dat haar beide zoons reeds sinds 2014 en 2018 in België verblijven. Ze toont aldus zelf aan dat zij perfect in staat is om gedurende langere tijd gescheiden te leven van haar zoons. Uit haar visumhistoriek blijkt bovendien dat zij over de mogelijkheden beschikt om haar zoons regelmatig te bezoeken en zodoende de gezinbanden te onderhouden. De goedkeuring van haar visumaanvragen wijst tevens op een stabiele financiële situatie in Turkije aangezien de aflevering van dergelijke visa aan strenge voorwaarden verboden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden geen bewijzen voorlegt. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

De elementen van integratie (met name het feit dat zij over voldoende middelen zou beschikken om hier verder te kunnen en dat zij absoluut niet de intentie zou hebben om te leven op kosten van de staat) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

1.3. Op dezelfde datum wordt beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw,

[...]

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als C. N.;

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op allé actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat zij minderjarige kinderen heeft. Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Noch uit het administratief dossier noch uit de aanvraag 9bis blijkt dat er sprake is van een medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"Eerste middel: schending van artikelen 9bis en 62 Vreemdelingenwet, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, schending van artikel 24 van het Handvest

(beslissing 9bis)

1.

Verzoekster voerde in aan haar aanvraag buitengewone omstandigheden aan. Ze voerde een schending van artikel 8 EVRM aan bij een terugkeer naar Turkije. Zij maakte hierbij een onderscheid tussen haar privéleven en gezinsleven.

i.

Mbt tot haar privéleven werd in de aanvraag vermeld:

"Een (tijdelijke verwijdering) uit België zou, in de veronderstelling dat verzoekster zou kunnen terugkeren, een schending uitmaken van artikel 8 EVRM.

Het begrip 'privé-leven' omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen. Deze relaties kunnen zelfs van zakelijke aard zijn. Dit begrip is bijgevolg veel ruimer dan het recht op een familie -en gezinsleven en vereist geen hechte band of intieme relatie tussen de personen die er zich op beroepen. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardde inmiddels in tal van arresten dat het hebben van sociale of zakelijke contacten met anderen kan vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM (E.H.R.M., 25 september 2001, P.G. en J.H. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, 24 april 1996, Boughanemi t. Frankrijk; E.H.R.M., 7 augustus 1996, Chorfi t. België, TVR 1997, nr. 3; E.H.R.M., 16 december 1992, Niemitz t. Duitsland).

Volgens de auteur Paul De Hert is deze rechtspraak van het Europees Hof nog niet voldoende binnengedrongen in de Belgische rechtsorde (DE HERT P., "Vreemdelingen, artikel 8 EVRM en de Raad van State. De rechtspraak onder de loep", TVR 2002 N° 3.)

Het zou tot gevolg kunnen hebben dat relaties die bijvoorbeeld niet lang genoeg duren om met succes een beroep te kunnen doen op het recht op een gezinsleven, toch onder de toepassing van artikel 8 EVRM kunnen vallen omdat er al langer een relatie bestond tussen de betrokkenen maar dan zonder samenwoonst (vb. via briefwisseling, internet, enz...).

Verzoekster verblijft hier bij haar zonen: D. A. B. NN [...] en D. O. [...] die erkend zijn als politiek vluchteling en dus niet kunnen terugkeren naar Turkije. Verzoekster wil bij haar zonen blijven en dit is de enige procedure die ze kan volgen om de gezinshereniging te vragen.

Verzoekster heeft voldoende middelen om hier verder te kunnen en zij heeft absoluut geen intenties om te leven op kosten van de Staat. Haar zonen zorgen voor haar. Ze heeft verder ook nog onroerend goed in haar thuisland en een klein pensioen dat ze aanwent om te leven.

Verzoekster heeft hier een privé-leven ontwikkeld dat alleszins dient beschermd te worden."

In de bestreden beslissing wordt niets gemotiveerd omtrent een mogelijke schending van het privéleven en wordt er tevens geen onderscheid gemaakt tussen het privé- en gezinsleven. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing het motiveringsbeginsel.

De motivering dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop wijst dat de rechtspraak van de het EHRM wat betreft het privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is, is geen voldoende motivering om de verzoekster af te wijzen.

Indien uw Raad dit anders zou beoordelen dan nog is de bestreden beslissing onjuist gemotiveerd aangezien er bijkomende elementen van afhankelijkheid worden opgelegd:

"Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, en a fortiori broers en zussen of andere meerderjarige familieleden. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden).

In casu worden dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid niet aangetoond."

In deze context wenst de verzoekster te verwijzen naar het arrest van uw Raad nr. 266 231 van 24 december 2021, p.14 e.v.:

"Verder wijst de gemachtigde wederom op bijkomende elementen van afhankelijkheid, doch die bijkomende banden van afhankelijkheid worden door het EHRM enkel vereist in het licht van de beoordeling van een beschermingswaardig gezinsleven, niet in het licht van een beschermingswaardig privéleven, zoals supra toegelicht. Bijgevolg kan de gemachtigde, zoals verzoekster aanvoert, in het geheel niet gevolgd worden waar hij stelt dat verzoekster niet zou aangetoond hebben dat zij hier een netwerk van sociale en affectieve banden heeft opgebouwd.

... De gemachtigde kon dan ook niet uit een invulling van de notie privéleven, die niet strookt met de feiten en evenmin met de invulling die het EHRM eraan geeft, stellen dat "een schending van artikel 8 EVRM [...] dan ook niet [blijkt]."

Het feit dat de gemachtigde vervolgens nog op standaardwijze eraan toevoegt dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering, of dat een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke formaliteiten, het privéleven niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM kan de Raad in casu niet beschouwen als

een zorgvuldige belangenafweging waarbij op afdoende wijze wordt rekening gehouden met de concrete elementen waarvan de gemachtigde kennis had of behoorde te hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing of die werden aangevoerd in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (zie eveneens uiteenzetting infra).

... Een schending van artikel 8 van het EVRM, wat betreft het privéleven, wordt in de aangegeven mate aangenomen."

Toegepast op huidig dossier wordt vastgesteld dat verzoekster weduwe is en bij haar zonen wil blijven die niet terug kunnen naar hun thuisland. Ze is afhankelijk van haar zonen die haar o.a. emotioneel helpen. Financieel kan ze haar eigen boontjes doppen en heeft ze inkomsten uit Turkije. Ze zal niet ten laste van de Staat vallen.

Verzoekster heeft hier een beschermingswaardig privéleven.

De verwerende partij kan in casu niet stellen dat een schending van artikel 8 EVRM niet blijkt uit een invulling van de notie privéleven, die niet strookt met de feiten en evenmin met de invulling die het EHRM eraan geeft. Verzoekster heeft recht op een zorgvuldig onderzoek van haar in de aanvraag aangehaalde grondrechten, zoals artikel 8 van het EVRM, wat in casu niet is gebeurd. De bestreden beslissing schendt artikel 8 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht

ii.

Mbt tot haar gezinsleven werd het volgende aangehaald in de aanvraag:

"Volgens artikel 8 lid 1 EVRM heeft eenieder recht op eerbiediging van zijn of haar privé-leven, gezinsleven, huis en briefwisseling. Het tweede lid verduidelijkt dat dit recht niet absoluut is. Inmenging van overheidswege in de uitoefening van dit recht is toegestaan voorzover dit "bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, ..., de bescherming van openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, ..." Anderzijds is de overheid verplicht om de nodige maatregelen te nemen opdat een zinvolle beleving van het recht op privé- en gezinsleven mogelijk zou zijn. De noodzaak aan inmenging moet zijn ingegeven door een dwingende sociale nood waarbij er volgens de rechtspraak van EHRM evenredigheid moet zijn tussen de inmenging en beoogde geoorloofde doel.

Verzoekster is de moeder van 2 zonen met legaal verblijf in ons land. Ze zijn erkend vluchteling en kunnen niet terugkeren naar Turkije.

Verzoekster is emotioneel afhankelijk van haar zonen. Haar echtgenoot is overleden. Ze heeft nog enkel deze zonen die in de onmogelijkheid zijn om terug te keren naar hun land van oorsprong. België is het enige land waar ze samen kunnen leven/zijn.

Een terugkeer naar haar thuisland zou voor de verzoekster een buitengewone omstandigheid uitmaken en het gezinsleven in België verstoren."

In de bestreden beslissing wordt opnieuw verwezen naar het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) waarin het EHRM stelt dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux". En volgens de bestreden bestreden beslissing worden dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid niet aangetoond.

In casu is aangetoond dat verzoekster weduwe is en emotioneel afhankelijk is van haar zonen. Deze zonen kunnen niet terug naar hun thuisland omdat ze erkende vluchtelingen zijn. De zonen zorgen voor hun moeder. Er is hier duidelijk sprake van een bijzondere afhankelijkheid: emotionele, materiële, praktische enz.

Er werd in de beslissing niet geoordeeld over deze elementen. In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat de verzoekster niet financieel afhankelijk is van haar zonen maar dat heeft verzoekster ook nooit beweerd, integendeel. Ze heeft steeds aangevoerd dat ze middelen heeft uit Turkije en dat ze niet ten laste van de Staat wenst te vallen. Verzoekster is emotioneel afhankelijk van haar zonen.

Ze zorgen voor haar. Haar dochters, waar in de beslissing wordt naar verwezen, hebben hun eigen gezinnen bij hun mannen. In de Turkse cultuur maken ze nu deel uit van de familie van hun echtgenoot. Verzoekster kan enkel hier bij haar enige zonen blijven.

Dit werd niet in de beslissing besproken. De bestreden beslissing schendt het motiveringsbeginsel.

2.

Verzoekster heeft ook haar integratie aangehaald.

De bestreden beslissing stelt dat elementen van integratie niet ten gronde moeten beoordeeld worden.

Verzoekster betwist dit.

Bij gebreke aan een wettelijke definitie van buitengewone omstandigheden kunnen alle omstandigheden worden ingeroepen voor wat betreft de ontvankelijkheid. (L. Denys, Handboek Vreemdelingenrecht, Wolters Kluwer 2019, p. 164).

Een lang verblijf en een goede integratie kunnen buitengewone omstandigheden uitmaken. (RvV 30 januari 2013, nr. 96 112)."

2.1.2. Waar verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Het redelijkheidsbeginsel, waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Om tot een beoordeling over te gaan moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst. Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)".

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor

zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Verweerder oordeelt in de bestreden beslissing dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is. Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of hij die niet op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch is het aan de Raad om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in zijn plaats.

2.1.3. In het eerste onderdeel voert verzoekster in essentie aan dat verzoekster twee meerderjarige zonen heeft die in België beschikken over de vluchtelingenstatus. Zij wijst er op dat de zonen haar hierdoor niet kunnen bezoeken in Turkije. Verzoekster betoogt dat zij emotioneel afhankelijk is van haar zonen, maar niet financieel. Verder meent zij ook dat in de bestreden beslissing een afhankelijkheidsband werd vereist die niet moet worden aangetoond in het kader van het privéleven.

De Raad merkt op dat in de eerste bestreden beslissing, met betrekking de ingeroepen buitengewone omstandigheden, en meer bepaald de relatie tussen verzoekster en haar meerderjarige zonen in België, als volgt werd geoordeeld:

- *“het hebben van familieleden in België ontslaat verzoekster niet van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Dit element vormt geen belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen;*
- *de familieband wordt niet bewezen. Het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept en het voorleggen van een niet gelegaliseerd Turkse gezinssamenstelling, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap;*
- *de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen is niet disproportioneel ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.*
- *een tijdelijke terugkeer een schending om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt;*
- *verzoekster toont niet aan dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen.*

- *In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Verzoekster verwijst enkel naar haar twee zoons, die erkend werden als vluchtelingen en dus over verblijfsrecht in België beschikken. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt echter niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM. In casu worden dergelijke bijkomende elementen van afhankelijk niet aangetoond;*
- *het feit dat haar zoon hier tewerkgesteld is, toont enkel aan dat hij een inkomen heeft uit arbeid, het toont niet aan dat zij financieel afhankelijk is van haar zoon. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster drie meerderjarige dochters heeft in Turkije, dat zij eigenaar is van twee winkels en vier gronden en over een pensioen beschikt. Verzoekster verblijft sinds 2021 in België terwijl haar beide zoons reeds sinds 2014 en 2018 in België verblijven. Ze toont aldus zelf aan dat zij perfect in staat is om gedurende langere tijd gescheiden te leven van haar zoons. Uit haar visumhistoriek blijkt bovendien dat zij over de mogelijkheden beschikt om haar zoons regelmatig te bezoeken en zodoende de gezinsbanden te onderhouden. De goedkeuring van haar visumaanvragen wijst tevens op een stabiele financiële situatie in Turkije aangezien de aflevering van dergelijke visa aan strenge voorwaarden verboden.*
- *Er worden geen bewijzen van sociale banden geen bewijzen voorgelegd. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten."*

Verzoekster brengt tegen deze beoordeling in dat voor de uitoefening van het recht op een privéleven zoals vereist door artikel 8 van het EVRM niet is vereist dat er een band van afhankelijkheid tussen verzoekster en haar zoons wordt aangetoond. De Raad dient echter op te merken dat verzoekster hiermee voorbijgaat aan de essentie van de bestreden beslissing, zoals hierboven weergegeven. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de beslissing er niet toe strekt de verzoekster op definitieve wijze de toegang of het verblijf te ontfeggen, maar enkel inhoudt dat de aangevoerde redenen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden die haar zouden verhinderen de aanvraag op de reguliere wijze via de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het buitenland in te dienen. De verplichting om in het land van herkomst terug te keren houdt aldus slechts een tijdelijke scheiding in. Verzoekster betwist verder ook niet dat ze de verwantschapsband niet met officiële documenten heeft aangetoond.

Het motief dat banden tussen meerderjarige kinderen en hun ouders op zich niet wijzen op een afhankelijkheidsband, vindt wel degelijk steun in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. In de mate verzoekster aanvoert dat dit element moest worden beoordeeld in het kader van het recht op privéleven, waarbij dergelijke afhankelijkheidsbanden niet zijn vereist, merkt de Raad op dat volgens het EHRM een privéleven dat tot stand is gekomen in een situatie van precair verblijf slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding zal geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*, par. 79). Met de algemene verklaring dat zij emotioneel afhankelijk is van haar zonen in België, maakt verzoekster niet aannemelijk dat de verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden onjuist of kennelijk onredelijk zou hebben beoordeeld. Waar verzoekster aanvoert dat zij voor ondersteuning niet terecht zou kunnen bij haar meerderjarige dochters in Turkije, beperkt zij zich tot een loutere bewering. Voorts betwist verzoekster niet dat zij geruime tijd in Turkije heeft verbleven zonder haar zoons en dat zij meermaals een visum kon krijgen om hen te bezoeken, wat ook wijst op een financiële stabiele situatie in Turkije.

Waar verzoekster vervolgens betwist dat elementen van integratie behoren tot de gegrondheidsbeoordeling van een aanvraag omtrent artikel 9bis van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat het standpunt van de verwerende partij genoegzaam steunt vindt in de vaststaande rechtspraak van de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Het middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"Tweede middel: schending van artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, schending van artikel 41 van het Handvest

(bijlage 13)

- De bestreden beslissing bepaalt dat het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

"Krachtens artikel 7, eerste lid 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

- Artikel 41 van het Handvest: Recht op behoorlijk bestuur

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- *het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*

- *het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,*

- *de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden. ..."*

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-2n/II, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-2n/II. M.M., ro.86.) Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277111, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383113 PPU, M.G. e.a., ra. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31 j 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288196, Jurispr. bil. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Vongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

In casu leidt het verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen tot een onregelmatigheid, en zonder deze onregelmatigheid had de procedure een andere afloop kunnen hebben.

Er werd in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met het privéleven van de verzoekster die weduwe is en in het bijzonder met haar emotionele afhankelijkheid van haar zonen die niet meer terug kunnen naar hun thuisland, als erkend politieke vluchtelingen. Door een verkeerde interpretatie van het begrip privéleven in de beslissing van onontvankelijkheid van de aanvraag 9bis VW en het gebrek aan enige motivatie hieromtrent in de bestreden beslissing worden artikelen 74/13 VW en 8 EVRM geschonden.

Wanneer verzoekster gehoord zou zijn geweest had zij de mogelijkheid gehad op deze elementen te wijzen en deze gegevens hadden tot een andere beslissing kunnen leiden.

Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat hiermee rekening werd gehouden, zodat een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM voorligt.

Gelet op dit alles is er sprake van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM. De bestreden beslissing maakt tevens een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van Unierecht in combinatie met voormeld artikel 74/13 uit."

2.2.2. Waar verzoekster met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten de schending aanvoert van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, dient er opgemerkt te worden dat het bestreden bevel genomen werd samen met de weigeringsbeslissing van 13 juni 2023. Uit de feitelijke omstandigheden van de zaak blijkt duidelijk dat dezelfde overwegingen ook voorafgaan aan het bevel, dat door dezelfde ambtenaar op dezelfde datum werd genomen. Verzoekster voert ten aanzien van het bestreden bevel dezelfde elementen aan als diegenen die zij in bovenstaand middelonderdeel aanvoerde ten aanzien van de bestreden weigeringsbeslissing. Uit bovenstaande uiteenzetting blijkt dat verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk maakt.

Betreffende het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoekster de schending aan van het hoorrecht. Zij betoogt dat indien zij was gehoord, zij elementen betreffende haar privéleven verder uiteen had kunnen zetten. In zijn arresten stelt de Raad van State heden dat het principe "*audi alteram partem*" dezelfde inhoud heeft als het hoorrecht als Europees beginsel van behoorlijk bestuur (RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329; RvS 30 november 2016, nr. 178.727). De Raad dient in de eerste plaats vast te stellen dat verzoekster in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de mogelijkheid had om alle elementen aan te voeren die zij nuttig achtte voor de beoordeling van haar zaak. Verzoekster verduidelijkt niet waarom zij opnieuw gehoord diende te worden. Bovendien kan vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 39). Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de elementen die verzoekster aanvoert betreffende haar privéleven niet van die aard zijn dat zij een ander licht hadden kunnen werpen op haar situatie. Derhalve blijkt niet dat verweerder tot een andere beslissing zou zijn gekomen indien verzoekster gehoord zou zijn. Een schending van het hoorrecht of van de rechten van verdediging wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend drieëntwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT